

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 10/2019-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. januára 2019 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Dušanom Ažaltovičom, Pred Poľom 1652, Trenčín, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv garantovaných čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 59 ods. 2, v spojení s čl. 13 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Sžf 41/2016 z 25. júla 2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13 S 222/2014-42 z 10. februára 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnou sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) sa [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“) domáhal zrušenia v záhlaví uvedených rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Krajského súdu v Trenčíne, ktorými mali byť podľa jeho tvrdenia porušené jeho základné práva, konkrétne právo na spravodlivý proces a právo na ochranu vlastníckeho práva.

2. Z obsahu napadnutých rozhodnutí vyplýva, že žaloba sťažovateľa o zrušenie rozhodnutia správcu dane (mesta [REDACTED]) o vyrubení dane z nehnuteľností za rok 2013 v sume [REDACTED] € na základe dodatočného daňového priznania z 5. júna 2013 nebola

dôvodná, lebo správca dane vyrubil daň sťažovateľovi na základe daňového priznania a v súlade s platnými právnymi predpismi.

3. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namietal, že k porušeniu práva na spravodlivý proces došlo tým, že všeobecné súdy aprobovali chybné (protizákonné) rozhodnutie správcu dane, nevyporiadali sa so všetkými námietkami vznesenými v súdnom konaní a rozhodli bez patričného odôvodnenia.

4. Naostatok sťažovateľ namietal, že tolerancia všeobecných súdov ku chybnému rozhodnutiu správcu dane viedla k zásahu do jeho práva na ochranu vlastníctva.

5. Ústavný súd preskúmal náležitosti sťažnosti a zistil, že bola podaná včas, osobou na to oprávnenou a zastúpenou advokátom a spĺňa aj ďalšie zákonom ustanovené formálne náležitosti vrátane vyčerpania všetkých dostupných procesných prostriedkov; preto možno konštatovať, že ide o návrh prípustný.

6. Ústavný súd preskúmal napadnuté rozhodnutia z hľadiska v ústavnej sťažnosti sťažovateľom uplatnených námietok a so zreteľom na skutočnosť, že mohol preskúmať len ich ústavnosť, dospel k záveru, že sťažnosť je zjavne neopodstatnená.

7. V prejednávanvej veci ústavný súd zdôrazňuje, že hodnotenie skutkového stavu prípadu (šetrenie a zohľadnenie miestnych podmienok) a interpretácia podústavného práva (zákona o dani z nehnuteľností a na jeho základe vydané VZN) sú doménou všeobecných súdov, lebo nie je vrcholným článkom ich sústavy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy). Ďalej zdôrazňuje subsidiárny charakter ústavnej sťažnosti ako prostriedku ochrany základných práv a slobôd a princíp minimalizácie zásahov do právomoci iných orgánov verejnej moci vrátane všeobecných súdov.

8. Preto ak ústavná sťažnosť smeruje proti rozhodnutiu všeobecného súdu, nemá samo osebe význam, ak sťažovateľ namieta jeho vecnú nesprávnosť. Ústavný súd má právomoc na prieskum rozhodnutí všeobecných súdov výlučne z hľadiska dodržania

ústavnoprávnych princípov. Ide vždy len o to, či všeobecné súdy porušili ústavnými predpismi chránené práva sťažovateľa, alebo neporušili. Sťažnosť, v ktorej sťažovateľ namieta len pochybenia všeobecného súdu pri zisťovaní skutkového stavu a pri použití podústavného práva (túto argumentáciu iba prenáša pred všeobecných súdov) bez toho, aby patrične či vôbec zdôvodnil, v čom vidí porušenie svojich ústavou zaručených práv, musí ústavný súd vzhliadnuť ako zjavne neopodstatnenú.

9. Sťažovateľ len polemizuje s názormi všeobecných súdov týkajúcich sa postupu správcu dane pri vyrubení dane z nehnuteľnosti. Právo na spravodlivý (riadny) proces však nemožno vykladať tak, že by garantovalo úspech v konaní či zaručovalo právo na rozhodnutie zodpovedajúce predstavám sťažovateľa. Uvedeným základným právom je zaisťované právo na spravodlivé (riadne) súdne konanie, v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania podľa zákona a v súlade s ústavnými princípmi. Okolnosť, že sťažovateľ so závermi súdov nesúhlasí, nemôže sama osebe založiť dôvodnosť ústavnej sťažnosti.

10. Napadnuté rozhodnutia sú priliehavo odôvodnené a ústavný súd nezistil, že by boli prejavom svojvôle či v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (rovnosti) vo vzťahu k iným daňovým subjektom. Do záverov všeobecných súdov preto neprislúchalo ústavnému súdu zasiahnuť.

11. Ústavný súd preto podanú ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, a to na neverejnom pojednávaní.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. januára 2019